

Tatuaje

Em tremolaven les mans i tenia les puntes dels dits fredes abans d'atrevir-me a apartar la cortina

Il·lustració: Jordi Lafebre

He sortit de l'ascensor al tercer amb el clic del manyoc de claus que ha picat a la porta metàl·lica quan l'he empès amb la mà. Se sentia la Carmen un parell de pisos més amunt, arrossegant la galleda de fregar pel replà mentre li cantava a l'aire i el pal de la *fregona*. Canta mentre fa l'escala, la Carmen. És d'aquelles persones que canta, cantusseja o mormola lletres de cançons antigues entre dents tot el dia. Parla poc i se l'entén encara menys, però canta i s'acompanya el vestíbul i els replans amb coples i algun bolero.

He obert la porta de casa, he intentat engegar el llum del rebedor fent un dels gestos automàtics que no tenen en compte que la bombeta es va fondre ahir a la tarda i encara no l'he canviat. He no-apagat el llum que no s'havia encès i he deixat les claus i la bossa sobre el moble que hi ha sota una cortineta que amaga el comptador. He passejat el diari que havia baixat a comprar sota

el braç fins al menjador i l'he deixat sobre la taula abans d'anar a la cuina a preparar el cafè. Ahir no vaig netejar la cafetera. N'he fet caure el marro pel desaigüe -la iaia diu que el marro desembussa, qui sap- amb un raig d'aigua tèbia. Ensabonada, esbandida, eixugada i reomplerta l'he posat sobre els fogons i he encès el foc.

Mentre esperava el barboteig del bull del cafè he endreçat quatre coses de la sala: he arreglerat els mandos, he posat els coixins del sofà en ordre, he posat la cadira a lloc. Anava cap a la cuina a acabar d'esperar -com si pel fet de ser allà l'aigua hagués de bullir abans- però m'he aturat davant la porta, com si hagués topat de front amb un enorme "Què collons?". El cor m'ha començat a botar dins el pit, m'he sentit el bategar de la sang fins a les temples i durant un quart de segon l'espina se m'ha fet d'un tou fred com de gelatina.

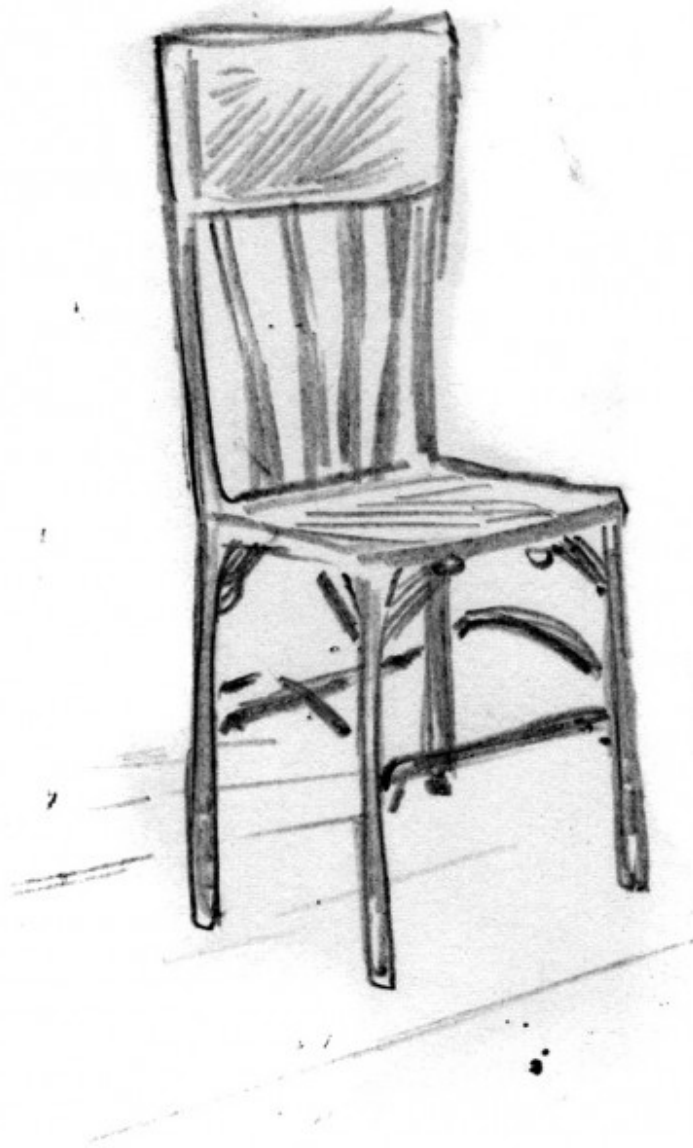
Il·lustració: Jordi Lafebre

No he tornat al menjador. He fet sis passes fins a l'estudi, he mirat darrere la porta, sota la taula, he obert la finestra per poder tornar-la a tancar. Tornar-la a tancar, no era pas oberta abans que jo l'obris. He anat al lavabo. Em tremolaven les mans i tenia les puntes dels dits fredes abans d'atrevir-me a apartar la cortina per mirar el plat de la dutxa. He comprovat l'armariet de sota la pica. A l'habitació he mirat sota el llit, ple de caixes de sabates quietes, i m'he topat amb l'armari, alt i fondo. M'hi he estat uns segons llarguíssims, allà al davant, palplantada, incapaç de moure'm amb el cap bullint i les mans glaçades a l'extrem dels braços penjant morts al costat del cos. Un, dos, tres. L'he obert. La meva roba penjava de la barra transversal. Els calaixos estaven ordenats. Darrera meu la finestra seguia tancada.

He caminat les vuit passes fins a encarar la porta del menjador a poc a poc, amb el cap funcionant tan ràpid que no he sigut capaç de caçar ni un sol dels pensaments que hi passaven. A la tercera passa, davant del rebedor, per sota la porta d'entrada he sentit la Carmen que fregava el replà. Copets acompassats de la fregona al sòcol l'acompanyaven mentre cantava. "Y voy sanclocdo lenta *cloc-cloc, cloc*, de mostra *cloc* en mostra *cloc, cloc, cloc*, ante una *clocpa* de aguar *cloc-cloc, cloc*, donde se *aclocga* mi *docloc*." Quan he tornat al menjador l'he deixat de sentir i el batec de la sang alterada era l'únic que m'omplia les orelles.

He mirat sota el sofà, entre els coixins, he seguit amb els ulls les arestes de les parets i el sostre intentant descobrir alguna cosa que no hi era. El balcó estava tancat per dins, encara, no l'havia arribat a obrir. M'he quedat dreta a l'espai buit entre la taula, la tele i el sofà on hi havia la cadira abans que la col·loqués a lloc. La cadira. La cadira no era allà al mig quan he baixat a buscar el diari. Quan m'he llevat no hi era, m'hi hauria entrebancat, me n'hauria adonat. Estava arrambada a la taula amb les altres tres, com sempre. Segur. He baixat a comprar el diari, he pujat a casa altre cop i m'he trobat una cadira al mig del menjador. Què han passat, cinc minuts? Potser menys. O més, set?

He sortit al replà. La Carmen ja era al pis de sota. He baixat les escales i li he preguntat si havia vist o sentit algú feia una estona. No, és clar que no. "Res, res, no passa res, tranquil·la, gràcies", li he dit. He tornat a pujar al tercer i abans d'obrir la porta he començat a pensar en totes les coses que podia fer a casa abans de mirar si al menjador la cadira tornava a estar on l'havia trobat després d'anar a buscar el diari. La primera seria apagar el foc de sota la cafetera i segurament anar-ne a comprar una de nova.

Il·lustració: Jordi Lafebre

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=ns72t1BrF30>